

אמא: יצחק מטע

ית'המשפט המחוזי נשיא בית'המשפט הציוני בנאשכ מעבר למשקפיו. המשפט הוא: התבי' עה הכללית גנד איציג סימפרופולסקי.

ההג' נאשכ בזה כי, בניגוד לסעיף 214, סעיף קטן ח', מפקדות החוק הפלילי, 1936, הרגת, בלי כוונה תחילה, ביום 24 באוגוסט, שנת 1952, את האושים והנשים הרשומים להלן, היינו: את 'רשמי' דתא יאת דלכין ואת אספתא — סליחה — את רבי סרן יואחיש שוט ואת רביסרן איזי עסוקמאוד ואת סרן חביב היתי ואת סגן אלה לבבית ואת סגנה זהבה חומד ואת רביטוראית שושנה בובה ואת טר' רא' ראשוני גרשון אדלר. המודה אתה?

הנאשם, איש ממשוקף ולבלרי, רוה ועגום-עינים, לא ירץ בכני הוא גם לא הגוי עפעף. 'אני מודה', אמר בשקי, נאומר: 'השעה אחת עשרה לפני הצה' רים'.

הגם אתנו מודים — לנאשם, נשמעו קריאות מן אולם. 'שקט!' גער נשיא בית'המשפט. 'היודע אתה מ' הם הקוראים מהאולם?' שאל את הנאשם. 'בודאי חברי מהגודו', אמר הנאשם, כאילו ציפה לתודתם.

מאחר שהנאשם מודה בהאשמה, 'אך פרקליט הנהגו, 'מותרת התביעה על כל עדיה, מלבד הנא' שם עצמו'. 'נשקט רב. כמעט בלי כל זיסטה (מלבד גרוש' נבז), סיפר הנאשם לבית'המשפט מה הניעו לאותו קטל סיטווי, באותו יום פאטאלי, ה'24 באוגוסט, 1952.

שבועים לפני כן (סיפר הנאשם) נשאתי אשה. הנה היא פה באולם. בבקשה, כבוד בית'המש' פט, אינני משקר. זאת היא, זאת היא אשתי. כבוד נשיא בית'המשפט מתבקש לא לקרוע לה בעינו. גם כך גנדרנית היא. ובכן, הטכס היה ככל הטכסים. ואין צורך לפרט. ורק משה שתה קצת יותר מהראוי. כן. אבל כבר סלחתי לו. חזרנו מהרבנות אל חורי, ומה אני מוצא? אני מוצא הודעה כי עלי ללכת אל מש' רד הדואר ברחוב ביאליק ולקבל צרורידואר רשום. חשבתי: מתנת נישואים. לולא חשבתי כך, לא הייתי הולך, כבוד השופטים. בשום אופן לא. אני יודע מה הם מכתבים רשומים והודעות מעורכידין ומבאג'ים ומשרד מסי'הכנסה. על כאלה אני מוחרת. על כן פנים ביום חתונתי. אבל חשבתי: מתנת נישואים. אולי אחד החברים נעשה פתאום נדיב. הלכתי לשם. ומה נתנו לי בבית'הדואר במקום מתנת נישואים? את זה נתנו לי, כבוד בית'המשפט. את זה! (הנאשם הצביע על מוצג אלה). הזמנה להתייצב לעתודות, בעוד שלושה שבועות, לעשרים ואחד יום. אמרתי לפקיד הדואר: 'זה לא ייתכן'. אמר לי הפקיד: 'מדוע?' אמרתי לו: 'היום נשאתי אשה'. אמר לי הפקיד.

„נבזות“, במחילה כבוד השופטים, כך אמר לי הפקיד. וכך אמרה גם אשתי. כלומר: כשנודע לה מה היה אותו צרורידואר רשום ולמה רצתי ביום חתונתי, בעצם חום היום. ועוד אמרה — כי לאמור היא יודעת. היא אמרה כי אם אצא לעתודות שלישה שבועות לאחר נישואיני, אצטרך בשובי לשאת אותה מהיש. עם כל החיזור. כי אם אצא לעתודות בעוד שלושה שבועות, לא אהיה שונה בעיניה מכל האחד רים, כאילו לא היה חתונה. וגם, אמרה אשתי, אם ישפשופו אותי בעתודות, יש חשש גדול כי לא ייטאר ממני אלא דחליל ולא אמצא חן בעיניה, כי אין היא מחבבת גברים משופשפים, ולא תרצה בי.

איתי שהיא מוברת ברצינות. מיד רצתי, בעצם יום חתונתי, למשרד הגדוד. זה לא רחוק. אלא שאין לשם אוטובוס, וצריך ללכת שעה ברגל, כשחם. הפקיד הגדודי אמר לי כי בענייני דחיות מטפל רק משרד מפקדת הגדודים. הלכתי אל משרד מפקדת הגדודים. הפקידה ששם אמרה לי כי בענייני דחיות מטפל רק משרד הגדוד. ובכלל, איך מעז לפנות מעבר למפקדי. הפקיד במשרד הגדוד אמר לי כי מוטב שאפנה אל מפקד הגדוד. שאלתי איה מפקד הגדוד, והפקיד השיב לי: „בקורס, ויחזור בעוד חודש. כבר כמה שנים הוא בקורס, ותמיד אומ' רים שישוב בעוד חודש.“ הוא עלם נחמד הפקיד הגדודי.

ובכן הלכתי אל מפקד המחלקה שלי. הלכתי אליו כמה פעמים, עד שמצאתיו. הוא איש נחמד, המס' מם שלי. תמיד מוכן לעזור. הוא אמר לי לפנות אל מפקד הפלוגה, אבל את כתובתו של המס'פא שכח. הלכתי למשרד הגדוד, והפקיד ששם נתן לי את ה' כתובת. והלכתי אל המס'פא שלי. הלכתי אליו כמה פעמים, עד שמצאתיו, והוא יעץ לי לכתוב מכתב. הוא איש נחמד, המס'פא שלי. הלכתי הביתה, וכי תבתי מכתב בכתב נקי, והבאתי לו, אמר לי המס'פא: „אני עצמי אסור לך.“ הוא באמת איש טוב. הלכתי הביתה, וחכיתי.

„אבל עשית משהו.“ אמר הקטיגור. „כן.“ אמר הנאשם. „הרגתי את כולם אשת'מלי“

כעס. אינני רגון.

רצתה אשתי לנסוע לירחה'הרשב. רק לכמה ימים, כי אין לנו כסף הרבה. אבל לבדה לא רצתה לנסוע, כי אין זה מקובל שתצא אשה לירחה'הרשב בלי איוה בעל, ואני לא יכולתי לנסוע אתה. כי חכיתי למכתב, חכיתי, ועוד חכיתי.

עוד שאמרה אשתי: „הגיעה עת שנסדר לנו דירה. ברוקיה שלך לא אוכל לגור.“ הנה היא באולם, כבוד השופטים. אינני משקר. ואני אמרתי: „ואם אצטרך ללכת לעתודות? אולי אשוב ולא אצטרך ל' דירה בכלל?“ אמרה אשתי: „ובכן, מדוע יושב אתה החתיך — במחילת כבוד כל חברי בית'הדין — מדוע אין אתה הולך לברר מה קרה שם לבקשתך?“ הלכתי למשרד הגדוד. אמר לי גרשון, זה הפקיד הגדודי, העלם הנחמד, שהמס'פא שלי, זה האיש הנחמד, עשה כאשר הבטיח לי, אבל עוד אין תשובה.

בלתי חרובן. למחרת השכמתי למשרד הגדודים, והם ביקשוני לחכות. במשך שעותיים היו עסוקים מאיד. כי המיספרים לא התאימו, וגם רצו לספר בדיחות. דוקא בדיחות נחמדות, אם כי קצת מפולפלות, כבוד השופטים. למשל — כן, כבוד השופט: אין צורך. ואז אמרו לי לבוא אחרי הצהריים. באתי אחרי הצהריים, והנה אין אלה ואין מפקד הגדודים. חכימי וחכימי, עד שבא רביסרן ספחת. נכנסתי אליו, והוא שלחני אל הסמלת זהבה. הסמלת זהבה שלחתיני אל רביסרן ראית שושנה. הרביטוראית שושנה שלחתיני אל רביסרן יואחיש. הרביסרן יואחיש שלחתיני לעזאזל. עזאזל שלחתיני אל סגן לבבית. הסגן לבבית שלחתיני אל רביסרן יואחיש. הרביסרן יואחיש היה צריך ללכת למשפט, ולכן שלחתיני אל רביסרן ספחת. הרביסרן ספחת שלחני אל הסרן חביב. הסרן חביב אמר לי שאבוא מחר. למחרת אמרה לי אלה — היא עלמה נחמדה — כי קרוב לודאי שאבדה בקשתני, ולכן מוטב שאכתוב חדשה. אבל בין כה ובין כה כבר אין זמן לטפל בה. כי בעוד כמה ימים עלי לצאת, ויקשה לעשות סידורים ברגע האחרון.

„ואז כעסתי?“ שאל הסיגור את הנאשם. „לא. לא כעסתי. וכי על מי היה עלי לכעוס? כולם היו אנשים נחמדים“, אמר הנאשם. „אבל עשית משהו“, אמר הקטיגור. „כן“, אמר הנאשם. „הרגתי את כולם. אבל בלי כעס. אינני רגון.“

שיא בית'המשפט המחוזי הציוני בנאשם מעבר למשקפיו. הנאשם עמד על רגליו לקריאת פסק'הדין, והוא שלח, ומבטו שלח, ושפתיו אינן זעות בתפילה חרישית, ואין ברכיו פקות מאי מת הדין. אין ספק: הוא השלים עם גורלי. יבוא אשר יבוא.

„הפעם“, אמר נשיא בית'המשפט, „לא החמרנו בעונשך. הפעם נסתפק באזהרה חמורה. אבל להבא, ראה: הזהרתך! צפוי לך עונש חמור יותר, אולי אפילו קנס כספי, מלבד ערבות עצמית להתנהגות טובה. אין בית'המשפט יכול להרשות מעשים כמע' שייך, כי גרמת טרחה לעובדי הנקיון של העירייה. ועליך, כאזרח נאמן, להוקיר את עבודתם של פועלי נקיון, ולא להעמיס על עצלנים מסכנים אלה טרדה מיותרת בימי החום.“

נשיא בית'המשפט המחוזי הציוני בתובע מעבר למשקפיו. „ואני רוצה להעיר לתביעה הכללית“, אמר הנשיא. „כי לעבירות קלות כאלה קבע המחוקק אינסטאנציות אחרות במערכת בתי'המשפט בישראל. בית'המשפט זה עמוס עבודה גם בלאו הכי. היום קא הספקתי לשחות את התהי'עם-עוגות שלי ולשוחח עם בתי בטלפון. אם הפרקליט המחוזי רוצה לעשות רושם, ושיכתבו עליו בעיתונים, עליו למצוא עבירות חמורות יותר. לעניינים של שטות יש בתי'משפט' השלום.“

